

עזה: הוכחת דולוס ספציאליס / מנס ריאה לרצח עם

אפילו המגינים הנלהבים ביותר של ישראל כבר לא מכחישים שהפעולות בעזה עומדות בסף ההתנהגות הג'נוסיידית – **אקטוס ריאוס** לפי אמנת רצח העם משנת 1948. משפחות שלמות הושמדו, תשתיות חיוניות לחיים נהרסו במכוון, וצרכים בסיסיים נמנעו באופן שיטתי מיותר משני מיליון בני אדם. השאלה הנותרת – זו שמבדילה בין רצח עם לבין זוועות המוניות "בלבד" – היא שאלת הכוונה: האם ישראל ביצעה פעולות אלה **בכוונה להשמיד**, כולו או חלקו, את העם הפלסטיני בעזה כשלעצמו?

אמנת רצח העם אינה מגדירה כיצד יש להוכיח כוונה זו (**דולוס ספציאליס**). עם זאת, הפסיקה הבינלאומית עושה זאת. ממשפטי נירנברג דרך בית הדין הפלילי הבינלאומי לרואנדה (ICTR), ועד להחלטות פורצות דרך של בית הדין הבינלאומי לצדק (ICJ), בתי המשפט הכירו באופן עקבי בכך שניתן **להסיק כוונה**. הקריטריונים כוללים:

- **האופי השיטתי** של המעשים עצמם,
- **הצהרות פומביות או פרטיות** של בכירים ממשלתיים,
- **אישור** באמצעות אידיאולוגיה, תעמולה או כישלון במניעת הסתה.

מאמר זה מיישם קריטריונים אלה. הוא מראה שהפעולות של ישראל בעזה עומדות בהגדרה המשפטית של רצח עם – לא רק בגלל היקף ההרס, אלא דרך **קו אידיאולוגי רציף**: מאה שנים של רטוריקה חיסולית ממנהיגים ציוניים מוקדמים ועד לשרים בממשלה הנוכחית. זהו אינו סטייה חדשה, אלא שיאו של פרויקט פוליטי ארוך שנים.

ישראל עומדת ב**לפחות ארבעה מתוך חמישה** מעשים אסורים המופיעים בסעיף II של אמנת רצח העם, ואולי כל החמישה, באמצעות פרשנות **טלאולוגית** בתום לב. אך **עשורים של הסתה ללא עונש, נורמליזציה מוסדית של אידיאולוגיה עליונית וקידוד מדיניות השמדה** – כפי שהומחש בצורה הברורה ביותר במכתב הכנסת משנת 2024 – הופכים את הכוונה לבלתי ניתנת לערעור.

הפשע של רצח עם אינו דורש מהמבצעים להכריז על מטרותם – אך במקרה זה, הם עשו זאת.

אמנת רצח העם: קריטריונים משפטיים וחמשת המעשים האסורים

על פי **סעיף II** של אמנת רצח העם, רצח עם פירושו:

כל אחד מהמעשים הבאים שבוצעו בכוונה להשמיד, כולו או חלקו, קבוצה לאומית, אתנית, גזעית או דתית, כשלעצמה:

1. הרג חברי הקבוצה;
2. גרימת נזק גופני או נפשי חמור לחברי הקבוצה;
3. הטלת תנאי חיים מחושבים על הקבוצה במטרה להביא להשמדתה הפיזית, כולה או חלקה;
4. הטלת אמצעים שנועדו למנוע לידות בתוך הקבוצה;
5. העברה בכפייה של ילדי הקבוצה לקבוצה אחרת.

הפעולות של ישראל בעזה עומדות בבירור בארבעה מתוך חמישה קריטריונים ללא מחלוקת, ואולי בחמישי באמצעות פרשנות טלאולוגית.

הוכחת דולוס ספציאליס: תקדימים משפטיים וסטנדרטים להוכחה

המשפט הבינלאומי מכיר במספר צורות של כוונה ג'נוסידיית:

- **מפורשת:** הצהרות או מסמכים המכריזים באופן גלוי על כוונת ההשמדה.
- **מוסקת:** ממעשים שיטתיים המכוונים לקבוצה.
- **מאושרת:** באמצעות תעמולה, אידיאולוגיה או חוסר פעולה מול הסתה.

התקדימים כוללים:

- **אקייסו (ICTR):** ניתן להסיק כוונה מהקשר וממעשים מתואמים.
- **קרטטיץ' (ICTY):** הטבח בסרברניצה סווג כרצח עם למרות היקפו המוגבל.
- **בוסניה נגד סרביה (ICJ):** למדינות יש חובה **למנוע ולהעניש** הסתה; ניתן להסיק כוונה מחוסר פעולה חוזר ונשנה.

ישראל לא רק נכשלה במניעת הסתה – היא **מיסדה ותגמלה אותה**.

דולוס ספציאליס המוסק ממעשים לעומת נורמות היסטוריות

כוונת רצח עם (**דולוס ספציאליס**) ניתנת להסקה מהתנהגות שיטתית, במיוחד כאשר היא מכוונת באופן מוחץ לאוכלוסייה אזרחית מוגנת. ההתנהגות של ישראל בעזה, אפילו כפי שהיא מוצגת במונחים שלה, עולה בהרבה על כל דבר שנראה במלחמה המודרנית. בכל תחום – מיקוד באזרחים, הרס תשתיות, כמות חומרי נפץ ומשך המצור – פעולותיה של ישראל בולטות כקיצוניות היסטורית וראויות לגינוי משפטי.

מיקוד מכוון באזרחים

אפילו לפי **הערכות פנימיות של צה"ל**, שדלפו לאחרונה לעיתונות, **83% מההרוגים בעזה היו אזרחים**, וכמעט **מחציתם היו ילדים**. נתון זה מטריד לא רק בשל היקפו, אלא משום שהוא מגיע מצה"ל עצמו – מנגנון צבאי הידוע בסיווג כל גבר בגיל לחימה כ"לוחם" ובטענות שגרתיות ל"קשר לחמאס" ללא ראיות. רמת ההרוגים האזרחית הזו עולה על כל הסכסוכים המודרניים, כולל אפגניסטן, עיראק וסוריה, שבהם שיעור הקורבנות האזרחיים היה נמוך משמעותית.

אינדיקטור סטטיסטי שאין לערער עליו של מיקוד מכוון הוא **הרצח ההמוני של עיתונאים**. עד אמצע 2025, **יותר מ-250 עיתונאים** נהרגו בעזה מאז ה-7 באוקטובר 2023. זה יותר מאשר בכל **סכסוך אחר בהיסטוריה המתועדת**, כולל מלחמות עולם ומרידות שנמשכו עשורים. שיעור התמותה של עיתונאים בעזה עולה על **130 בשנה**, בעוד שברוב המלחמות מספר זה בקושי עולה על ספרות חד-ספרתיות. מבחינה סטטיסטית, זה מייצר **ציון z של מעל 96**, מה שהופך תאונות מקריות לבלתי סבירות מבחינה מתמטית. בשילוב עם האיסור הכללי של ישראל על כניסת עיתונות זרה לעזה, זה מרמז מאוד שההריגות הללו אינן מקריות, אלא שיטתיות – במטרה **להשתיק עדים**.

הרס חסר תקדים של תשתיות אזרחיות

עזה היא כיום הסביבה העירונית ההרוסה ביותר באופן שיטתי על פני כדור הארץ. תמונות לוויין ודוחות שטח של סוכנויות האו"ם, ארגוני זכויות אדם וארגון הבריאות העולמי מאשרים כי **יותר מ-70% מכל המבנים האזרחיים** – בתים, דירות, בתי חולים, בתי ספר, מסגדים, אתרים חקלאיים – נהרסו או הפכו

לבלתי ראויים למגורים. **המיקוד בבתי חולים** לבדו אין לו מקבילה מודרנית: עשרות מתקנים מרכזיים הותקפו שוב ושוב, כולל **אל-שיפא, אל-קודס, נאסר וכמאל עדואן**, רבים מהם נהרסו לחלוטין.

מתקני התפלה, מרכזי טיפול בשפכים, פאנלים סולאריים, מאפיות ושיירות אמבולנסים גם כן הותקפו באופן שיטתי. בהקשר שבו עזה מבודדת ללא יכולת לייבא משאבים קריטיים, הרס זה אינו רק טקטי – הוא מהווה **הטלה מכוונת של תנאי חיים שנועדו להשמיד** עם, כולו או חלקו.

משקיפים בינלאומיים, כולל **האו"ם, ארגון הבריאות העולמי, IPC ותוכנית המזון העולמית**, כולם הצהירו באופן חד-משמעי כי **רעב משמש כנשק מלחמה**, הפרה בוטה של המשפט ההומניטרי הבינלאומי וסממן של התנהגות ג'נוסידי.

כמות חומרי נפץ חורגת מכל תקדימות היסטוריות

בין אוקטובר 2023 לאמצע 2025, ישראל הפילה על עזה כ-**100,000 טונות של חומרי נפץ**. זה שווה בערך **פי שבעה** לעוצמת הפצצה שהוטלה על הירושמה. בעוד שההפצצות של **לונדון, דרזדן וטוקיו** נמשכו שנים או התרחשו במהלך מלחמות טוטליות, ההרס של עזה התרחש תוך **18 חודשים בלבד** ובשטח מוגבל, קטן **משליש מגודל לונדון**.

מעולם בהיסטוריה המודרנית לא נחשף מרכז אוכלוסייה צפוף כל כך – ומבודד כל כך – לכמות כזו של כוח אש. אפילו במהלך הפצצות השרפה במלחמת העולם השנייה, לא הופעל הרס בסדר גודל כזה על אנקלבי יחיד ללא **אפשרות בריחה** לאזרחים.

המצור הארוך והמלא ביותר בהיסטוריה המודרנית והעתיקה

לאורך ההיסטוריה, מצורים כללו בדרך כלל לפחות קו חיים מינימלי להישרדות. במהלך המצור הנאצי על **לינינגרד (1941–44)**, ברית המועצות סיפקה לעיר סיוע דרך **אגם לדוגה**. **בסטלינגרד (1942–43)**, אספקה ותגבורות חצו את **נהר הוולגה** תחת אש. אפילו **בסרייבו (1992–96)**, מנהרות הברחה וגשרים אוויריים של **האו"ם** אפשרו זרימה של מזון, תרופות ואזרחים, אם כי בקושי.

לעומת זאת, **המצור על עזה הוא מוחלט**. מאז 2007, ישראל שלטה בכל הגבולות, המרחב האווירי והגישה לים, תוך איסור על ייבוא מזון, דלק, תרופות וחומרי בנייה. מאז **אוקטובר 2023**, המצור התגבר **למצור מלא**: ללא כניסה או יציאה, ללא מעברי גבול פעילים, ללא מסדרון אווירי וללא קו חיים הומניטרי. אפילו **מאפיות, פאנלים סולאריים ומחנות אוהלים** הופצצו במכוון. **במרץ 2025**, ממשלת ישראל אישרה מחדש את מדיניותה של "אפס כניסה" של סחורות, כולל באופן מפורש מזון ומים.

עזה מחזיקה בשיא של **המצור הרציף הארוך ביותר בהיסטוריה המודרנית (18 שנים)** והמצור **המלא ביותר שתועד אי פעם**, עתיק או מודרני. מעולם קודם לכן לא נותקה אוכלוסייה של **2.3 מיליון**, מחציתם ילדים, מהעולם, הופצצה ללא הרף ונמנעה ממנה צרכים בסיסיים למשך תקופה כזו.

מסקנה: נס ההישרדות

מבחינה משפטית, אין צורך להכריז על הכוונה להשמיד קבוצה "כשלעצמה" כאשר היא **כתובה כל כך בבירור בלוגיקה של המערכה הצבאית**. אך בעזה, אפילו המסווה הזה הוסר: ההתנהגות תואמת את הדפוס, והרטוריקה מאשרת את המטרה. העובדה שמישהו בעזה עדיין חי אינה פוטרת את ישראל – זו נס. **מבחינה משפטית**, נס זה אינו יכול להסיח את הדעת ממה שהחוק כבר מבהיר: **זהו רצח עם**, בהתנהגות ובכוונה.

מאה שנים של הסתה ללא עונש: ציטוטים מסודרים כרונולוגית

כפי שהוכר באקייסו, בוסניה נגד סרביה ובמקרים בינלאומיים אחרים, ניתן להסיק כוונת רצח עם גם מהצהרות פומביות ופרטיות של פקידים, במיוחד כאשר הצהרות אלה אינן נידונות, אלא ממוסדות ומתוגמלות. על פי אמנת רצח העם, מדינות החתומות מחויבות לא רק להימנע מרצח עם, אלא גם למנוע ולהעניש הסתה ישירה ופומבית לרצח עם. ישראל עשתה את ההפך.

הסתה לרצח עם אינה רק שגרתית ומנורמלת בשיח הפוליטי הישראלי – היא משודרת בגלוי על ידי שרים בכירים, חברי קואליציה בכנסת, קציני צבא ואישים תקשורתיים משפיעים, לעיתים תוך שימוש בשפה תיאולוגית או חיסולית. זה אינו מקרי. זה משקף אקלים פוליטי שבו קריאות להשמדה המונית לא רק נסבלות, אלא משמשות ככרטיס כניסה לקידום פוליטי.

הציטוטים שלהלן אינם ממחישים התפרצויות מבודדות, אלא דפוס עקבי ומשובץ אידיאולוגית של הסתה. ממשלת ישראל לא עשתה שום מאמץ להעניש או אפילו להתנער מהצהרות אלה – להפך, רבים מהאנשים שצוטטו קודמו לתפקידי קבינט, נבחרו מחדש לכנסת או מונו לתפקידי הגנה מרכזיים. כישלון מערכתי זה למנוע או להעניש הסתה, בניגוד לסעיף III(c) של האמנה, אינו רשלנות בלבד: זו אישור מוסדי של אידיאולוגיית רצח עם.

“ננסה להעביר את האוכלוסייה הענייה מעבר לגבול על ידי מתן עבודה במדינות המעבר, תוך מניעת כל עבודה במדינתנו שלנו.”
– תיאודור הרצל, 12 ביוני 1895, מייסד הציונות המדינית, רשומה בכתב יד ביומן

“עלינו לגרש את הערבים ולקחת את מקומם... אם נצטרך להשתמש בכוח... יש לנו כוח לרשותנו. העברה בכפייה של [הפלסטינים]... יכולה לתת לנו משהו שמעולם לא היה לנו.”
– דוד בן-גוריון, 5 באוקטובר 1937, ראש הממשלה הראשון של ישראל, מכתב כתוב לבנו

“אין מקום לשני העמים... לא כפר אחד, לא שבט אחד צריך להישאר. הערבים חייבים ללכת, אבל צריך רגע מתאים, כמו מלחמה.”
– יוסף וייץ, 20 בדצמבר 1940, מנהל מחלקת הקרקעות של הקרן הקיימת לישראל, דו"ח כתוב

“עלינו למחוק אותם [הכפרים הפלסטיניים].”
– דוד בן-גוריון, 1948, ראש הממשלה הראשון של ישראל, נאום פומבי במהלך הנכבה

ישראל חתמה על אמנת רצח העם ב-17 בדצמבר 1949 ואשררה אותה ב-9 במרץ 1950. סעיף III של האמנה הופך לא רק את רצח העם עצמו, אלא גם “הסתה ישירה ופומבית לביצוע רצח עם” לעבירה הניתנת לענישה.

בשנת 1977, ישראל חוקקה את חוק העונשין (תיקון מס' 39), המשלב פשעים בינלאומיים בחוק הלאומי. סעיפים 144ב ו-144ג פלילו הסתה לגזענות ואלימות. בתיאוריה, הסתה לרצח עם תיפול במסגרת משפטית זו.

“כיבוש כל רצועת עזה והשמדת כל הכוחות הלוחמים ותומכיהם. עזה חייבת להפוך לדרזדן... השמידו את עזה עכשיו! כל תושבי עזה חייבים להיהרס.”
– משה פייגלין, אוגוסט 2014, חבר כנסת לשעבר ומנהיג ימין קיצוני, תוכנית שפורסמה וראיון

“השטחת עזה. בלי רחמים! הפעם אין מקום לרחמים! עזה צריכה להיהרס, ועל כל אחד שהם הרגו, תהרגו אלף.”
– רויטל גוטליב, 7 באוקטובר 2023, חברת כנסת ישראלית (ליכוד), פוסט ב-X

"נכבה עכשיו! נכבה שתאפיל על הנכבה של 1948. נהפוך את עזה להריסות."
- אריאל קלנר, 8 באוקטובר 2023, חבר כנסת ישראלי (ליכוד), פוסט ב-X

"הוריתי על מצור מלא על רצועת עזה. לא יהיה חשמל, לא מזון, לא דלק. הכל סגור. אנחנו נלחמים בחיות אנושיות, ואנחנו פועלים בהתאם. הסרתי את כל המגבלות... נחסל הכל."
- יואב גלנט, 9 באוקטובר 2023, שר הביטחון הישראלי, נאום פומבי

"כל האוכלוסייה האזרחית בעזה מתבקשת לעזוב מיד. הם לא יקבלו טיפת מים או סוללה אחת עד שיעזבו את העולם. לא יופעל מתג חשמל, לא ברז מים, לא משאית דלק."
- ישראל כץ, 12 באוקטובר 2023, שר האנרגיה הישראלי, פוסט ב-X

"זו אומה שלמה שם בחוץ שאחראית. הרטוריקה הזו על אזרחים שלא יודעים, שלא מעורבים, היא ממש לא נכונה. אין תמימים בעזה."
- יצחק הרצוג, 13 באוקטובר 2023, נשיא ישראל, מסיבת עיתונאים

"הדבר היחיד שצריך להיכנס לעזה הוא מאות טונות של חומרי נפץ מחיל האוויר, לא גרם של סיוע הומניטרי."
- איתמר בן-גביר, 17 באוקטובר 2023, שר הביטחון הלאומי הישראלי, פוסט ב-X

"הגיע הזמן לנשק יום הדין. לא להשטיח שכונה. למחוץ ולהשטיח את עזה. לשרוף את עזה עכשיו, לא פחות! בלי רעב וצמא, לא נגייס משתפי פעולה."
- טלי גוטליב, 10 באוקטובר 2023, חברת כנסת ישראלית (ליכוד), פוסט ב-X

"עליכם לזכור מה עמלק עשה לכם, אומר התנ"ך הקדוש שלנו. נהפוך את עזה לאי נטוש."
- בנימין נתניהו, 28 באוקטובר 2023, ראש ממשלת ישראל, נאום טלוויזיוני

"מחקו את עזה מפני האדמה. עלינו למחוק את זכר עמלק."
- גלית דיסטל-אטבריאן, 1 בנובמבר 2023, חברת כנסת לשעבר ושרה (ליכוד), פוסט ב-X

"אנחנו מפעילים עכשיו את הנכבה של עזה. אין תמימים בעזה."
- אבי דיכטר, 11 בנובמבר 2023, שר החקלאות הישראלי וראש השב"כ לשעבר, ראיון טלוויזיוני

"אחת האפשרויות היא להטיל פצצה גרעינית על עזה. אני מתפלל ומקווה לכך. אין אזרחים לא מעורבים בעזה. צפון עזה יפה מתמיד. לפוצץ הכל זה מדהים."
- אמיחי אליהו, 5 בנובמבר 2023, שר המורשת הישראלי, ראיון רדיו ופוסט ב-X

"מגפות קשות ברצועת עזה יקרבו אותנו לניצחון. עזה תהפוך למקום שבו אף בן אנוש לא יכול להתקיים."
- גיורא איילנד, 19 בנובמבר 2023, אלוף במיל" בצה"ל וראש המועצה לביטחון לאומי לשעבר, טור דעה שפורסם בידיעות אחרונות

"אני באופן אישי גאה בחורבות של עזה, ושכל תינוק, אפילו בעוד 80 שנה, יספר לנכדיו מה היהודים עשו. עלינו למצוא דרכים לתושבי עזה שהן כואבות יותר מהמוות."
- מיי גולן, 12 בדצמבר 2023, שרת השוויון החברתי וקידום נשים ישראלית, נאום בכנסת ובהרצאה בכנס

"מחקו את עזה מפני האדמה... עזה חייבת להישרף. עכשיו לכולנו יש מטרה משותפת - למחוק את רצועת עזה מפני האדמה."
-

בינואר 2024, בית הדין הבינלאומי לצדק (ICJ) הוציא צעדים זמניים מחייבים משפטית, כולל מניעה וענישה של הסתה לרצח עם.

"אין פתרונות חצי-חצי... רפיח, דיר אל-בלח, נוסיראת – השמדה מוחלטת. 'תמחה את זכר עמלק מתחת השמיים.' ייתכן שזה מוצדק ומוסרי לרעוב שני מיליון אנשים. עזה תיהרס לחלוטין... הם יעזבו בהמוניהם למדינות שלישיות. אף גרגר חיטה לא ייכנס לעזה."

– בצלאל סמוטריץ', 29 באפריל 2024, שר האוצר הישראלי, נאום פומבי באירוע מימונה

"היום הבאנו על החות'ים מכת חושך... הבאה בתור – מכת הבכורות."

– ישראל כץ, 24 באוגוסט 2025, שר הביטחון הישראלי, פוסט ב-X

מסגרת התעמולה: שנאה מנורמלת, חינוך מחדש ואידיאולוגיית חיסול

במשפט הבינלאומי, כוונת רצח עם (דולוס ספציאליס) ניתנת להסקה לא רק מהיקף ואופי שיטתי של המעשים שבוצעו, אלא גם מראיות תומכות כגון תעמולה, אידיאולוגיה וכישלון במניעה או ענישה של הסתה. עקרון זה מבוסס היטב בפסיקה: מפסק אקייסו (ICTR), שציין "הפצה נרחבת של דברי שנאה" כראיה לכוונה, ועד בוסניה נגד סרביה (ICJ), שבה כישלון חוזר ונשנה של המדינה מול הסתה ידועה תמך במציאת כוונת רצח עם.

בישראל, הראיות התומכות הללו אינן שוליות – הן מרכזיות. הסיסמה "מוות לערבים" אינה רטוריקה שולית. זו צעקת קרב שנסבלת באופן נרחב ומלווה רשמית, המושמעת מדי שנה במצעד הדגלים בירושלים, אירוע שאושר ומוגן על ידי משטרת ישראל, המתקיים בירושלים המזרחית הכבושה. רחוק מלהיות מגונה, דיבור זה מנורמל בשיח הציבורי – הוא מהדהד בחצרות בתי ספר, אצטדיוני כדורגל והפגנות לאומניות.

חשוב מכך, המבנה האידיאולוגי של הציונות, כפי שהוא פועל בתוך מוסדות המדינה הישראלית, רווי בהנחות עליונות: שהפלסטינים הם איום דמוגרפי, אויב קיומי או מכשול לא אנושי לריבונות יהודית. מסגרת אידיאולוגית זו אינה סמויה – היא נלמדת בגלוי, מחוזקת ומשמשת כנשק. בכירים ישראלים מתייחסים באופן שגרתי לפלסטינים כ"חיות אנושיות", "עמלק" או "חרקים" שיש "לחסל". אלה אינם מעידות – אלה הסתות שיטתיות ומאושרות לאלימות ג'נוסיידית.

עדויות רבות מציונים לשעבר ומדליפים ישראלים מתארות חינוך מחדש שמתחיל בילדות המוקדמת, שבה הפלסטינים אינם מוצגים כשכנים או כבני אדם עם זכויות, אלא כתוקפנים מסוכנים. חיילים לשעבר של צה"ל, מחנכים ולאומנים לשעבר העידו כי גדלו בתרבות של פחד, זכאות ודה-הומניזציה, ונלמדו כי צה"ל קיים כדי להגן על יהודים מפני השמדה, וכי חמלה כלפי פלסטינים היא סוג של בגידה.

ארגונים כמו שוברים שתיקה, יחד עם עיתונאים וחיילים לשעבר, מדווחים כי האימונים הצבאיים מחזקים רעיונות אלה – מציגים את החיים הפלסטיניים כמיותרים ואת פשעי המלחמה כטקטיקות לגיטימיות. השימוש בדימויים תיאולוגיים ("עמלק", "נקמת התנ"ך", "מכת הבכורות") מעגן עוד יותר את האידיאולוגיה הזו בנרטיב של השמדה מאושרת דתית.

כל זה עומד, וככל הנראה עולה על, הסטנדרט של ראיות תומכות לכוונת רצח עם שנקבע בפסיקה הבינלאומית. כאשר התעמולה היא נפוצה, האידיאולוגיה ממוסדת וההסתה לא נענשת ולא מוגבלת, היא מהווה את התשתית האידיאולוגית לרצח עם.

מעבר לכל סטנדרטי הוכחה: מכתב הכנסת כהודאה ישירה במדיניות

המכתב מ-31 בדצמבר 2024 מאת חברי ועדת החוץ והביטחון של ישראל הוא ככל הנראה המסמך הפוליטי הברור והמפורש ביותר המוכיח כוונת רצח עם, שנוצר על ידי מדינה כלשהי מאז משפטי נירנברג וועידת ואנזה. בעוד שרצח עם קודם דרש מתובעים להסיק כוונה משפה מקודדת או תכנון עקיף, מכתב זה אינו משאיר מקום לעמימות: הוא דורש בגלוי שצה"ל יהרוס את תשתיות האנרגיה, המזון והמים, יטיל מצורים קטלניים ויחסל כל אדם שאינו מראה דגל לבן.

תאריך: 31.12.2024

אל: שר הביטחון ישראל כץ

נושא: תוכנית המבצעים ברצועת עזה

אדוני הנכבד,

אנו, חברי ועדת החוץ והביטחון, כותבים אליך בבקשה לשקול מחדש את תוכנית המבצעים לקרבות ברצועת עזה לאור התוצאות החמורות עד כה והסיכויים להמשך. אנו מפרטים להלן:

הפעילות המבצעית ברצועת עזה, כפי שהוצגה לנו בוועדת החוץ והביטחון על ידי שר הביטחון הקודם עוד לפני תחילת המבצע הקרקעי ב-27.10.23, וכפי שבוצעה בשטח מאז, אינה מאפשרת השגת יעדי המלחמה כפי שהוגדרו על ידי ההנהגה המדינית: קריסת היכולות הממשלתיות והצבאיות של חמאס. יעדים אלה לא הושגו עד כה, למרות שמדובר באזור קטן והאויב אינו מחזיק בכלים או יכולות של צבא מודרני.

כפי שציין ראש המטה הכללי בפומבי, צה"ל פועל באמצעות פשיטות ממוקדות – שיטה שחסרה את המרכיב המרכזי בסוג זה של לוחמת גרילה: שליטה. שליטה יעילה בשטח ובאוכלוסייה היא הבסיס היחיד לניקוי מעוזי האויב מרצועת עזה, להשגת הכרעה וניצחון – ולא לקיפאון ומלחמת התשה, שבה הצד העיקרי שמתרוקן הוא ישראל. לכן אנו שולחים את חיילינו שוב ושוב לשכונות וסמטאות שכבר נכבשו פעמים רבות, למקומות שבהם ההנהגה הבכירה של צה"ל הכריזה כי גדודי חמאס פורקו והושמדו ונוקו מהאויב – אך באותם מקומות אנו משלמים מחיר נורא ובלתי נסבל בדם.

מאז ה-6.10.2024 החלה פעולה אחרת בצפון רצועת עזה, מדרום לציר מפלסים, שכללה כיתור ופינוי האוכלוסייה דרומה. כולנו קיוונו שזה יסמן את תחילת הפעולות הצבאיות שיביאו לשינוי הנדרש, אך נראה כי פעולה זו אינה מבוצעת כראוי. כלומר, לאחר הכיתור והפינוי ההומניטרי, צה"ל אינו מתייחס לנשאים כאויבים – כפי שמקובל במשפט הבינלאומי ובכל הצבאות המערביים – ומסכן מחדש את חיי חיילינו על ידי כניסה לאזורים צפופים ובנויים.

לאחר הכיתור ופינוי האוכלוסייה, ההנחיות של צה"ל צריכות להיות ברורות:

- השמדה מרחוק של כל מקורות האנרגיה – דלק, מתקנים סולאריים, צינורות, כבלים, גנרטורים וכו'.
- השמדת כל מקורות המזון – מחסנים, מים, משאבות מים וכל אמצעי רלוונטי אחר.
- חיסול מרחוק של כל מי שנע באזור ולא מופיע עם דגל לבן במהלך ימי המצור היעיל.

לאחר פעולות אלה וימי המצור של הנותרים, צה"ל צריך להיכנס בהדרגה כדי לבצע ניקוי מלא של מעוזי האויב. זה צריך להתבצע בצפון הרצועה ובאותו אופן בכל מגזר אחר: כיתור, פינוי האוכלוסייה לאזור הומניטרי ומצור יעיל עד כניעה או חיסול מלא של האויב. כך פועל כל צבא, וכך צריכות לפעול גם כוחות ההגנה של ישראל.

למרות שאלות ובקשות חוזרות ונשנות בוועדת החוץ והביטחון, לא קיבלנו תשובות מספקות מנציגי צה"ל בוועדה מדוע הם לא פועלים כנדרש, מדוע תבוסת חמאס מוגדרת כ"מצב סופי מבצעי" של הלחימה, ומהן התוכניות לעתיד. לכן אנו מבקשים את התערבות המיידית לספק תשובות לשאלות אלה ולהוציא הנחיות מתאימות לצה"ל כדי להגיע להכרעה ולהפסיק לסכן את חיי חיילינו ללא הצדקה.

העתק:

- ראש הממשלה בנימין נתניהו - יו"ר ועדת החוץ והביטחון ח"כ יולי אדלשטיין

חתומים:

* **עמית הלוי**, ליכוד, ח"כ, ועדת החוץ והביטחון * **ניסים ואטורי**, ליכוד, סגן יו"ר הכנסת, ועדת החוץ והביטחון * **אריאל קלנר**, ליכוד, ח"כ, ועדת החוץ והביטחון * **אושר שקלים**, הציונות הדתית, ח"כ, ועדת החוץ והביטחון * **צבי סוכות**, הציונות הדתית, ח"כ, ועדת החוץ והביטחון * **אוהד טל**, הציונות הדתית, ח"כ, ועדת החוץ והביטחון * **לימור סון הר-מלך**, עוצמה יהודית, ח"כ, ועדת החוץ והביטחון * **אברהם בצלאל**, עוצמה יהודית, ח"כ, ועדת החוץ והביטחון

הנחיות אלה אינן רק טקטיות – הן מהוות **תוכנית להשמדה מכוונת של אוכלוסייה אזרחית** וככאלה, **חורגות מהסף המשפטי** להוכחת כוונת רצח עם לפי כל סטנדרט קיים במשפט הפלילי הבינלאומי. הכותבים אינם שחקנים זוטרים או קיצוניים שוליים; הם **מחוקקים נבחרים** המחזיקים בתפקידים בניסוח מדיניות הביטחון הלאומי. דרישותיהם **אינן מטאפוריות** – הן מתארות שיטות ספציפיות ורציפות **לחיסול האוכלוסייה**, שנוסחו במפורש כחלק ממדיניות המדינה.

בניגוד לפקידים נאצים, שלעיתים הסתירו את תכנון רצח העם באופימיזמים ("הפתרון הסופי"), מכתב זה מדבר בבירור. הוא מתאר כוונה, שיטה והצדקה בכתב, תחת החותם הרשמי של ממשלת ישראל. אף בית משפט בהיסטוריה לא דרש ראיות ברורות יותר.

קיומו של מסמך כזה **מונע את האפשרות להכחשה סבירה**. הוא הופך את מה שאחרת עשוי היה להיחשב כראיות נסיבתיות לרצח עם **לראיות ישירות של תכנון מדיני**, ביצוע והצדקה אידיאולוגית למעשי השמדה. לפי המשפט הבינלאומי, יש לראות בכתב זה **אקדח מעשן** – הודאה מפורשת בדולוס **ספציאליס**, שאושר ברמות הגבוהות ביותר של הממשלה.

מסקנה: כוונה הוכחה מעבר לכל ספק סביר – חובה לפעול, לא רק לצפות

הפשע של רצח עם לפי אמנת 1948 דורש גם **מעשים אסורים (אקטוס ריאוס)** וגם **כוונה להשמיד קבוצה מוגנת, כולה או חלקה (דולוס ספציאליס)**. כפי שהראה ניתוח זה, **התנהגותה של ישראל בעזה עומדת בכל חמש הקטגוריות של מעשים אסורים**, וכוונתה להשמיד את הפלסטינים **"כשלעצמם"** אינה רק ניתנת להסקה מהיקף ומיקוד פעולותיה – היא **מפורשת ברטוריקה שלה, שיטתית במוסדותיה ומקודדת במדיניותה**.

הראיות – משפטיות, סטטיסטיות, צבאיות ואידיאולוגיות – עומדות בסף הבינלאומי של "מעבר לכל ספק סביר". מה שמתרחש בעזה אינו מקרה דו-משמעי או גבולי. זהו רצח עם.

כפי שאושר על ידי בית הדין הבינלאומי לצדק בבוסניה נגד סרביה (2007), לכל המדינות יש חובה משפטית חיובית למנוע רצח עם ברגע שהן מודעות לסיכון חמור. חובה זו אינה מוגבלת לגינוי דיפלומטי או סנקציות כלכליות. מול ראיות מוחצות, מדינות מחויבות לנקוט בכל האמצעים הזמינים באופן סביר לעצירת רצח עם – כולל, במידת הצורך, צעדים כופים לפי פרק VII של מגילת האו"ם.

זה כולל לפחות:

- הטלת אזור אסור לטיסה מעל עזה לעצירת הפצצות אוויריות;
- הקלת מסדרונות הומניטריים ומשלוחי סיוע, כולל באמצעות ליווי צבאי במידת הצורך;
- סנקציות ובידוד של פקידים ישראלים המעורבים במערכה;
- השעיית סיוע צבאי וכלכלי לישראל בהתאם לחובות סחר בנשק לפי המשפט ההומניטרי הבינלאומי;
- תמיכה בתביעות בינלאומיות נגד אנשים שותפים.

אי-נקיטת צעדים אלה חושפת מדינות לאחריות במשפט הבינלאומי. כפי שבבוסניה נגד סרביה, מדינה שנכשלת במניעה או ענישה של רצח עם עשויה להיחשב אחראית על ידי ה-ICJ ולהידרש לשלם פיצויים. יתר על כן, יחידים – בין אם ראשי מדינות, שרים או מפקדים צבאיים – עשויים להיות אחראים פלילית לפי סעיפים 25 ו-28 של חוקת רומא בגין שותפות, הסתה או אחריות פיקודית.

רצח עם אינו אירוע פסיבי. זו מדיניות. והעולם צופה לא רק בישראל, אלא בכל מדינה שמאפשרת זאת – בפעולה או בחוסר פעולה. התקדים המשפטי ברור. העלות הפוליטית של שותפות הולכת וגדלה. הרגע להתערב אינו מחר. הוא עכשיו.